

korda kõige pühama Sinodile, ja seega ühes andis ka temale teada neist mitme ime arstimisest mis mitmed olid saanud, kui naad ausad Tihonit palusid. Kui Piiskop Antonius tõist korda kõige pühama Sinodile teada andis, kulus tundi enne oma surma 20. Detsembril 1846 aastal; siis kirjutas ta Keisri Arra Nikolause nime peale kirja, kus ta kõigest omast Ülemapiiskopi südamest tunnistab, et ta ühe iseäralise südame tunnistuse pärast Keisri Arrale teada annab, neist imeteodest, mis ausa Tihoni kirstu juures sündiwad, nõnda ka kõikide Jumala palujatega, kes kaugelt maalt sinna kloostriisse tullid, paluwaft tahtmises, et se suur usu ja ea tegude küünal, kes nüid warjul on peaks kõigide ette pantud saama. Pärast seda ei oluud kül selle kiriko maa konna walitfufe poolt ühtegi awaliku teadaandmist sest asjast; aga kõrwalt oli kuulda, et Jumala armu ande tähed ja ime tend, mis uskjad Issanda käest said, kui naad Piiskopi Tihonit raskedes, ilmarstimata tõbedes, elu rängades juhtumistes, inge kurwastustes ja ädades appi üidfid ifa edasi turifid, ja et õige usu rahwa seas ifa enam ja enam se usk kaswas ja kindlemaks läks, et Piiskop Tihon püha mees on.

Minewa aasta algmises aus Woronesi linna Piiskop Josef kinnitas täieste kõiki Piiskopi Antoniusse teada andmist ja sellega ühes tunnistab, et nüid weel ilja aega Piiskopi Tihoni kirstu juures imelikud arstimised sündifid ja et mitmed juba mittu korda ausa Piiskopi Arra Josepile kõikide tahtmist üles ütlesid, se Jumala

Kiriku walitseja järeldufi üles awada; se juures saatis aus Piiskopi Arra Josef ka munkide kae kirjad, kes Tona jõe taguses kloostris 1846 aastast sadit olid ja weel tunnismeeft kae kirjad, mis olid wõetud sest kiriku raamatust, kus täieste Tihoni ime teudeft jutustasse. Kõik need kirjad, ühes Woronesi Piiskopi tunnistusega olid Keisri Arra kätte saadetud ja Temalt kõige pühama Sinodisse nisuguse käsuga läkitud, et nüid on juba aeg, õiete läbi katsuda, kas ausa Tihoni ihu tõeste mädanemata on ja ka neid ime tegufid tunnistada, mis Tema kirstu jures uskjadelle olid sündinud. Seda asja pidid läbi waatama Kiewi linna (nüid Rowgorodi ja Sankpeterburgi) aus Mitropolit Issidor, se maa konna Ülempiiskop Josef ja Pokrowski kloostri Arhimandrit Baijfi; need wõtsid weel omaga kahte meest Tona jõe tagufist kiriku õppetajadest, keda nende laitmata elu pärast kõik usuwad ja kahte Tona jõe taguse kloostri muuki — preestri ametis, kelle Jumala kartlik elu kõigile teada on; 19. Mai kuu pääwal minnewal aastal tegid nemad Piiskopi Tihoni kirstu lahti, ja selsamal ajal pärast läbi waatamist leidfid, et Piiskopi Tihoni ihu Jumala armu läbi mädanemata oli ja Piiskopi rie, mis sees Ta oli maetud, ka terve, et kül aud märg oli. Peale seda ausad Issidor ja Josef, ühes teiste nimetud waimuliku meestega said mitmete käest nende kae kirjad, kes wandega tunnistafid, et mõned on ise, aga teised, et nende sugulased on Piiskopi kaitsmise läbi, imelikult terwist leidnud, kui naad teda aga appi üidfid.